

РЕШЕНИЕ

№ 194

гр. Варна, 20.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Диана В. Джамбазова

Членове: Росица Сл. Станчева
Юлия Р. Бажлекова

при участието на секретаря Юлия П. Калчева
като разгледа докладваното от Диана В. Джамбазова Въззивно гражданско дело № 20233000500302 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано па реда на чл.258 от ГПК, по въззивна жалба, подадена от пълномощника на „Олд Тауър 7“ ЕООД, ЕИК * срещу решение № 69/08.03.2023г. по гр.д.№ 405/2022г. на Окръжен съд – Добрич, с което жалбоподателят е осъден да заплати на всеки от ищците – А. Л. К., М. О. К. и М. А. К. по 58041.56 лева, представляваща по 1/3 част от продажната цена от 174124.69 лева по извършена публична продажна по изп.д. №20158110400103 по описа на ЧСИ Н. Ж., на собствените и о 1/3 ид.ч. от жилища с идентификатор 39459.29.618.4.12, с идентификатор 39459.29.618.4.13, с идентификатор 39459.29.618.4.14 и с идентификатор 39459.29.618.4.15, находящи се в жилищен комплекс „М. б.“, с.Кр., общ.Б., върху които е учредена договорна ипотека с нот.акт № 21, т.ІІІ, рег.№1705, д. № 297/2012 г.на нотариус с рег.№109 в НК, за дълг на „Олд Тауър 7“ ЕООД по договор за кредит №128/1 от 16.03.2012 г., сключен с М. инв. банка, гр.М., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 16.06.2022 г., до окончателното плащане; на основание чл.86, ал.1 ЗЗД сумата от 17687.97лева обезщетение за забава плащането на главното задължение от 58041.56 лева в размер на законната лихва за периода 16.06.2019 г.-16.06.2022 г. и съдебно-деловодни разноси на основание чл.78, ал.1 ГПК. Оплакванията са за неправилност поради нарушение на материалния и на процесуалния закон, с молба за отмяна.

В подаден писмен отговор пълномощникът на А. Л. К., М. О. К. и М. А. К. оспорва с подробни съображения въззивната жалба и изразява становище за правилност на решението.

„Олд Тауър 7“ ЕООД, ЕИК * обжалва с частна жалба определение № 349/04.05.2023 г. по гр.д.№ 405/2022 г. на Окръжен съд – Добрич, с което е оставена без уважение подадената от него молба за изменение на постановеното по делото решение № 69/08.03.2023 г. в частта за разноските. Оплакванията са за неправилност поради нарушение на закона, с молба за отмяна.

В подаден писмен отговор, пълномощникът на А. Л. К., М. О. К. и М. А. К. изразява становище за правилност на обжалваното определение.

Въззивната и частната жалба са подадени в срок и от надлежна страна, и са процесуално допустими. След като прецени доказателствата по делото – поотделно и в тяхната съвкупност, Варненският апелативен съд приема следното:

Предявени са осъдителни искиове от пълномощника на А. Л. К., М. О. К. и М. А. К., всички - граждани на Р. Ф., срещу „Олд Тауър 7“ ЕООД с ЕИК *, със седалище и адрес на управление с.Кр., общ.Б., за присъждане на суми от по 58 041.56 лева, представляващи 1/3 част от продажна цена от 174 124.69 лева от извършена публична продажба по изп.д.№20158110400103 по описа на ЧСИ Н.Ж., с която всеки е претърпял принудително изпълнение върху притежаваните идеални части от описаните в исковата молба недвижими имоти, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба, до окончателното плащане, и за суми от по 17 687.97 лева - обезщетение за забава плащането на главното задължение за периода 16.06.2019 г. - 16.06.2022 г., с правно основание чл.155, ал.2 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД.

Оспорвайки исковите, ответното дружество възразява за погасяване по давност на претендираните вземания. При условията на евентуалност твърди неоснователност на исковите.

Не се спори между страните, установява се от събраните по делото писмени доказателства, че ответникът „Олд Тауър 7“ ЕООД е длъжник на „М. инв. банка“, гр.М. по договор за кредит №128/І от 16.03.2012 г. С договор за учредяване на договорна ипотека по н.а.№21, т.ІІІ, рег.№1705, д.№297/2012 г. на нотариус Обр. Обр. с район на действие БРС, договорът за кредит е бил обезпечен с ипотека върху притежаваните от ищците в режим на съсобственост - по 1/3 ид.част, четири жилищни имота с идентификатори 39459.29.618.4.12, 39459.29.618.4.13, 39459.29.618.4.14 и 39459.29.618.4.15, находящи се в сграда с идентификатор 39459.29.618.4, поземлен имот с идентификатор 39459.29.618 по КKKP на с.Кр. /жилищен комплекс „М. б.“/.

По молба на кредитора от 08.12.2015 г. и въз основа на издаден изп.лист от 27.10.2015 г., е образувано изп.д. №20158110400103 по описа на ЧСИ Н.Ж. и изпълнението е насочено върху ипотекираните имоти. След проведена публична продажба, имотите са продадени за сумата от 174 124.69 лева и за купувач е обявен вискателя „М. инв. банка“, гр.М.. Постановлението за възлагане е влязло в сила на 01.06.2016 г.

Предвид наличието на валиден договор за ипотека, по който тримата ищци са имали качеството на ипотекарни длъжници по изп.д. №20158110400103 по описа на ЧСИ Н.Ж. и са претърпели принудително

изпълнение спрямо ипотекирани им имоти, след частичното погасяване на задълженията на длъжника към банката, те са се суброгирали в правата на удовлетворения кредитор срещу длъжника - ответника „Олд Тауър 7“ ЕООД, всеки - за сумата от 58 041. 56 лева, представляваща 1/3 част от продажна цена от 174 124. 69 лева.

Следователно, доказани са предпоставките по чл.155, ал.2 от ЗЗД за суброгация на ищците в правата на банката-кредитор, като трети задължени лица, обезпечили чужд дълг със свои имоти и претърпяли принудително изпълнение.

Възражението на ответника за изтекла погасителна давност относно вземането на всеки от ищците, е неоснователно. Общата петгодишна давност по чл.110 от ЗЗД, погасяваща правото на иск за паричните вземания е започнала е да тече на 01.06.2016 г. - влизането в сила на постановлението за възлагане, съобразно чл.496, ал.2 от ГПК и би изтекла на 01.06.2021 г., ако не са настъпили изрично установените в закона обстоятелства, които да са основание за спирането или за прекъсването ѝ.

Като основание за спиране или прекъсване на давност, ищците се позовават на предприемане на действия за принудително изпълнение и подаване на молба за откриване на производство по несъстоятелност на ответника „Олд 5 Тауър 7“ ЕООД:

По молба от 18.02.2021 г. и въз основа на изпълнителния лист от 27.10.2015 г., издаден в полза на кредитора „М. инв. банка“ гр.М., по който е образувано изп.д.№20158110400103 на ЧСИ Н.Ж., е било образувано изп.д. №20218110400023 на същия ЧСИ, за събиране на суброгаторното вземането на ищците срещу „Олд Тауър 7“ ЕООД. По новообразуваното изп.д. №20218110400023, ищците не са се легитимирали със собствен изпълнителен титул и макар по него да са били извършвани изпълнителни действия – вписани са възбрани и е извършен опис на имотите на длъжника, с постановление на ЧСИ от 21.06.2021 г. е прекратил делото. Липсата на изпълнително основание обосновава извод за липса на право на принудително изпълнение, поради което предприемането на изпълнителни действия, не може да прекъсне давността по смисъла на чл.116, б."в" от ЗЗД.

Безспорно е по делото, че с молба вх.№261389/26.02.2021 г. по чл.625 от ТЗ ищците са поискали откриване на производство по несъстоятелност на ответника „Олд Тауър 7“ ЕООД, по която е образувано т.д.№30/2021 г.на ДОС, основана на процесните суброгаторни вземания, както и вземания за обезщетения за забава.

Чл. 628а ТЗ урежда последиците от подаването на молба за откриване на производство по несъстоятелност - едновременно спиране и прекъсване на давността относно вземането, на което молителят основава молбата си, като отхвърлянето на молбата заличава единствено последиците от прекъсването, но не и от спирането на давността /решение № 347 от 27.02.2019 г. на ВКС по т. д. № 687/2018 г., II т. о./.

Предвид факта, че молбата за откриване на производство по несъстоятелност е отхвърлена с влязло в сила на 11.07.2022 г. решение, давността не е прекъсната. Отхвърлянето на молбата по чл.625 от ТЗ е

заличило последиците от прекъсването, но не и от спирането на давността. В периода на висящност на производството по т.д.№ 30/2021 г. на ДОС - 1 година 4 месеца и 15 дни - времето от подаването на молбата на 26.02.2021 г. до 11.07.2022 г., давността е била спряна и този период не се включва в срока на давността както за главните, така и за заявените акцесорни вземания и с този период започналата да тече на 01.06.2016 г. давност, се удължава.

Следователно, към датата на предявяване на исковите, срокът на общата петгодишна погасителна давност по чл. 110 от ЗЗД не е изтекъл, предвид спирането му за периода на висящност на т.д. №30/2021 г. на ДОС, поради което главните вземания, предмет на исковите по чл.155, ал.2 от ЗЗД не са погасени по давност.

Обезщетението за забава в размер на законната лихва се погасява с изтичането на тригодишен давностен срок - чл.111, б.,в“ ЗЗД. Погасени по давност са само вземанията на ищите за периода от три години от възникване на вземането, които не са и съдебно предявени. Ищите претендират обезщетение за забавено плащане на главното задължение само за периода 16.06.2019г.-16.06.2022г., т.е. за тригодишния период преди предявяване на исковите

При използване на софтуерния продукт Calculator.bg, дължимото обезщетение за забава за претендиращия период върху главницата от 58 041.56 лева е в размер на 17 687.97лева. Освен на обезщетението по чл.86, ал.1 ЗЗД, ищите претендират и законна лихва върху непогасеното от длъжника вземане за периода след завеждане на делото, до окончателното плащане, която претенция е също основателна и се дължи като законова последица от предявяването на иска за вземането.

Исковите с правно основание чл.155, ал.2 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД са основателни и следва да бъдат уважени, а обжалваното решение – потвърдено, като правилно и законосъобразно.

С оглед изхода от спора и съобразно разпоредбите на чл.78, ал.1 от ГПК, право на разноски имат ищите, които са представлявани от адвокат И. Т., безплатно по реда на чл.38, ал.1, т.3, пр.2 от Закона за адвокатурата. На основание чл.38, ал.2 от ЗА и предвид цената на исковите, в полза на адв.И. Т. следва да бъде присъдена сумата от общо 21 555.72 лева за предоставената на тримата ищци безплатна правна помощ.

Подадената частна жалба от „Олд Тауър 7“ ЕООД срещу определение № 349/04.05.2023 г., с което е оставена без уважение подадената от него молба за изменение на постановеното по делото решение № 69/08.03.2023 г. в частта за разноските, е неоснователна. При кумулативно съединение на исковите, материалният интерес се определя върху цената на всеки от исковите, а не от сбора на цената им. Предвид факта, че адвокатското възнаграждение е присъдено по реда на чл.38, ал.2 от ЗА, съдът се е съобразил и с минималния размер по Наредба № 1/2004 г. Обжалваното определение е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

По изложените съображения, Варненският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 69/08.03.2023 г. и определение № 349/04.05.2023 г. по гр.д.№ 405/2022г. на Окръжен съд – Добрич.

ОСЪЖДА „Олд Тауър 7“ ЕООД с ЕИК *, със седалище и адрес на управление с.Кр., общ.Б., обл.Д., ул.“*“№*, ДА ЗАПЛАТИ НА адвокат И. П. Т., личен №*, с адрес гр.С., ул.“* *“№ *, ет.*, ст.*, адвокатско възнаграждение по чл.7, ал.2, т.3 и т.4, във връзка с чл. 2, ал.5 от НАРЕДБА № 1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата в размер на сумата от 21 555.72 лева за предоставената на ищите А. Л. К., М. О. К. и М. А. К. безплатна правна помощ.

Решението може да бъде обжалвано пред ВКС на РБ в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____